

Зьніклі дрыжачыя зоры, прапаў недзе белы сьнег. Яна нават ня чуе, што мароз ледзяніць у жылах кроў... Яна бачыць сябе не старой жабрачкай, а маленькай дзяўчынкай, поўнай радасьці і здароўя зь вясёлым чырвоным, як краска маку, тварыкам; бегае па полі, па лугох, паміж зялёных кустоў, а сонца, агністае сонца цалуе яе снапамі сваіх залатых касуль. З вышыні ліюцца на зямлю зычныя трэлі жаўрука...

Падыходзіць поўнач... Мароз усё мацнее. Старая жабрачка моцна сьпіць. Ёй, мусіць, цяпер зусім цёпла, бо яна ўжо ня туліцца ў сваю здравую вопратку. Уся яе фігура пахілілася крыху назад, а на заплюснутых вачох зіхацяць зорным блескам дзеве застыўшыя вялікія слязінкі.

Мо яна так глыбока задумалася?.. Не, яна сьпіць... Сьпіць моцна, апошнім сном...

(Заранка. Кніжка 1—2, 1928)

Мама

Чароўны край

Сыночку маленькі, ты ручку мне дай,
Увяду ця' ў чароўны, у нязведаны Край,
Вузенькай мяжою мы пойдзем ўдваіх;
Так мякка, на'т крокаў ня ўчум сваіх,
Так мякка, прыгожа, пахуча... ах рай!
Сыночку маленькі, ты ручку мне дай...

Глянь, жыта красуе — расуе кругом,
Русалкі-казыткі хаваюцца ў ём.
А зайчык, прысеўшы ля самай мяжы,
На жабу міргае: “Дзе я — не кажы”.

На лузе зялёным пан бусел стаіць,
Над ім ўецца кніга і кліча: піць-піць!
Шнур гусак на сонцы бліснуў, закрычаў,
Спусьціўся і ў лозах-чаротах прапаў.

На возера ў чыстай-празрыстай вадзе
Лілея свае карагоды вядзе...
Камарыкі роем “лявоніху” скачуць...
Ля берага вербы хістаюцца, плачуць...
Чаго яны плачуць? Ты сэрцам згадай...
Сыночку маленькі, ты ручку мне дай.

(Заранка, 1928, №4)